ప్రేమ... బంధం

కారు పెళ్లిపందిరి ముందు ఆగింది. పందిరంతా కళకళలాడుతోంది. బంధు జనంతో కిటకిటలాడుతోంది. నాలో అనిర్వచనీయమైన ఉద్వేగం. ఉత్సాహం. అర క్షణంలో కారులోంచి దిగేను.

చురుక్‌మనిపిస్తోంది ఎండ. ఉదయం పది గంటలకే అదరగొట్టేస్తోంది ఎండ.

పందిట్లో, అంతమందిలోనూ, నాన్నని క్షణంలో గుర్తు పట్టేయగలిగేను. నా పెదాలపై నవ్వు పువ్వులా విచ్చుకుంది. ఉవ్వెత్తున ఆనందం ఎగిసి పడగా, ఉద్వేగంతో 'నాన్నా' అని పిలిచేను. ముప్పయ్యేళ్ల దాన్ని మూడేళ్ల దాన్నయిపోయేను.

నాన్న నన్ను చూడలేదు.

మరోసారి పిలిచేను గట్టిగా.

అంతా నావైపే చూస్తున్నారు. నాన్న మాత్రం నావైపు చూడటం లేదు.

ఎటో చూస్తున్నాడు!

సరిగ్గా ఆ సమయంలోనే 'అక్కా' అంటూ పరుగున వస్తున్నాడు గోపి... పెళ్ళికొడుకు.

వస్తున్నవాడు హఠాత్తుగా ఆగిపోయి బొమ్మలా వుండిపోయేడు. 'ఆగు' అనే ఒక పెనుకేక, కసక్కుమని వెన్నులో దిగిపోయిన కత్తిలా అతణ్ణి ఆపేసింది.

పందిట్లోకి అడుగు పెట్టనీయకుండా నన్నూ ఆపేసింది అమ్మ పెనుకేక. నాపై విరుచుపడి, ఒకప్పటి సినిమా సూర్యకాంతంలా గొంతు చించుకు అరుస్తోంది అమ్మ.

ఎన్నాళ్లకు అమ్మ గొంతు విన్నాను.

ఇంటిలోపల... ఎక్కడ నుంచో కాకుండా... అదేదో ఎదురుగా వచ్చి తిడితే... నా బంగారు అమ్మను కళ్లతో తడిమి తడిమి తనివితీరా చూసుకుందును కదా.

పందిట్లో నాన్న అచ్చం సూర్యకాంతం సినీ మొగుడు రమణారెడ్డి ఫక్కీలో ఊపిరాడనట్టు బిక్కచచ్చిపోయి, ఇంకా ఎటోచూస్తూ, నేల దిగేసిన రాటలా నించుండిపోయేడు. నాన్న నన్ను 'ఛో' అనలేదు. లోనకి 'రా' అనలేదు. అమ్మను ఏమీ అనలేదు. అవును అమ్మ ముందు నాన్న డూడూ బసవన్న.

పెళ్ళికొడుకు పరిస్థితీ అంతే. అమ్మకు వ్యతిరేకంగా నోరు మెదపలేదు. నా దగ్గరకు రాలేదు.

నేను ఎండలో అలా నించుండిపోయేను. ఇంటి గుమ్మంలోకి కాదు, పందిరి నీడలోకి కూడా అడుగెట్టలేని నిస్సహాయ స్థితిలో వున్నాను.

అక్కడున్న మా బంధు జన పరివారమంతా నన్నొక శాపగ్రస్తలా చూస్తూ వుండి పోయేరు. ఏ ఒక్కరూ కలుగజేసుకునే సాహసం చేయలేకపోయేరు.

ఎండ దెబ్బ, అంతకుమించి అక్కడ వాతావరణం నన్ను నిలువునా కృంగ దీసేయి. నీరసం ఆవహించింది. స్పృహతప్పి కిందపడిపోతే... ఏ ఒక్కరైనా పరుగున వచ్చి లేవనెత్తుతారా?

నెమ్మదిగా కారుని ఆశ్రయించేను. బహుశా నేను కదిలే వరకూ పందిట్లో గాలి ఆడి వుండదు. అమెరికా నుంచి ఆరేళ్ల తర్వాత వచ్చేను. ఊరు మారింది. మనుషులు మారలేదు.

***

ఒక గంట తర్వాత -

పెళ్లికొడుకు గోపి పరుగున వచ్చేడు. వచ్చి నా చేతులు పట్టుకున్నాడు. ఉదయం పందిట్లో నాకు జరిగిన అవమానానికి సిగ్గుపడి, బాధపడి ఏడ్చేడు.

"నోర్ముయ్యిరా, నన్నెవరు తిట్టారు. అమ్మే కదా. దానికి సిద్ధపడే వచ్చేను" – నవ్వుతూ తమ్ముణ్ణి సముదాయించేను.

అమెరికా నుంచి వచ్చిన నన్ను...ఉదయం నాలుగ్గంటలకే రిసీవ్ చేసుకుని.. . ఇదిగో ఈ స్టార్ హోటల్లో బంధించేసాడు గోపి.

"అక్కా! కాసేపు విశ్రాంతి తీసుకో. తర్వాత ఇంటికి తీసుకెళ్తాను" అన్నాడు. వాడు వచ్చేవరకూ ఆగలేక... ఎంత వేగిరం నా బంగారు అమ్మను చూస్తానా అనే తహతహతో వెళ్లితే జరిగిందది. ఆలోచించేను. ఇక పెళ్లి పందిల్లో అడుగుపెట్టే అవకాశం నాకు ఏ మాత్రం లేదు గనుక... గోపిని చిన్న కోరిక కోరేను.

"మన బంధువులందరినీ తీసుకురాగలవా. సాయంత్రం ఒక చిన్న గెట్ టు గెదర్. అల్పాహార విందు. నాకీ సాయం చేయగలవా".

"గలను" అన్నాడు గోపి కాన్ఫిడెంట్‌గా.

ఆ సమయంలో పెళ్లికి సంబంధించిన కార్యక్రమాలు లేవు.

***

పెళ్లి పందిట్లో సందడి అంతా... సాయంత్రం ఆ హోటల్లో, విశాలమైన హాలులోకి... చల్లచల్లగా దిగిపోయింది. నా ఊహకు మించి, వచ్చిన బంధువుల సంఖ్య చూసి అబ్బురపడ్డాను. ఆనందించేను.

వచ్చిన వాళ్లనందరినీ హృదయపూర్వకంగా ఆహ్వానించేను. పేరు, పేరునా ఆప్యాయంగా వరసల పెట్టి పిలిచి, ఆత్మీయంగా దగ్గరకు తీసుకున్నాను. పెద్దల కాళ్లకు వినయ పూర్వకంగా నమస్కరించేను.

అల్పాహార విందు అయి – బంధువులంతా రిలాక్స్‌డ్‌గా ఆశీనులయ్యేక, వాళ్లకు అభిముఖంగా నిలబడి – నా మనస్సులో దొలుస్తున్నదంతా సవినయంగా చెప్పుకున్నాను.

"నేను మా అమ్మను బంగారు అమ్మగా పిలుస్తానన్న విషయం మీకందరికీ తెలుసు. నా బంగారు అమ్మ నన్ను ఛీకొట్టి దూరమయిన ఉదంతం, దానికి సంబంధించిన విషయాలు మీకు కొంతలో కొంత తెల్సినవే అయిన్పటికీ... ఆ విషయాన్ని నా పాయింట్ ఆఫ్ వ్యూలో నిజాయితీగా మీకు చెప్పదలుచుకున్నాను. సహృదయంతో నన్ను అర్థం చేసుకుంటారని భావిస్తున్నాను.

రెండు పదుల వయసుదాటి, అమెరికా చదువులకు వెళ్లేటంత వరకూ... అమ్మ చెంగు వదల్లేదు నేను. మర్రిచెట్టులా అమ్మనీడ విశాలంగా, హాయిగా, చల్లగా నాపై ఎప్పుడూ, ఎల్లప్పుడూ పరుచుకునే వుండేది.

స్కూల్ బస్ దిగి, బస్తాడు పుస్తకాలు మోసుకొని వస్తున్న నన్ను చూసి 'అమ్మ కూతురోయ్' అంటూ విలవిల్లాడిపోయి, చేస్తున్నపని వదిలేసి, పరుగున వచ్చి నా చేతిలో సంచి తీసుకునేది. మరోవైపు నన్ను ఎత్తుకునేది. ఇంటి లోపలికి తీసుకువచ్చి, దుస్తులు మార్చి తినడానికి ఏదో ఇచ్చి... ఇవ్వడం కాదు తినిపించేది. బుద్ధిగా తినేదాన్ని కాదు. ఇల్లంతా పరిగెట్టించి... నాలుగు ముద్దలు తినడానికి గంటకిపైగా ఏడిపించే దాన్ని. నా విపరీతమైన అల్లరి సహిస్తూ భరిస్తూ ఎంతగానో ముద్దు చేసేది అమ్మ.

అమ్మ తినిపిస్తేగాని నాకు ముద్ద దిగదు. అమెరికా వెళ్లేటంతవరకూ నాకు

అమ్మ గోరుముద్దలే. నా కంట్లో నలుసు పడితే అమ్మ గుండెల్లో గుబులు రేగేది. నాకు ఎందరో స్నేహితులున్నారు. కాని వాళ్లంతా నాకు అమ్మ తర్వాతే.

అమ్మను విడిచిపెట్టి నేను హాస్టలు చదువులు చదవలేదు. ఇంజనీరింగ్ కూడా వున్న వూళ్లోనే చదివేను. ఎం.ఎస్. చేయడానికి అమెరికా వెళ్లేటంత వరకూ నేను అమ్మను వదల్లేదు.

అమ్మను వదిలి అమెరికా వెళ్లడం నాకు ఏమాత్రం ఇష్టం లేదు. ఇక్కడే ఏదో ఉద్యోగం చేసుకుంటానన్నాను. అమ్మ చూపించిన వాడిచేత మెడలో తాళి కట్టించేసుకుంటానన్నాను. వీలైతే ఇల్లరికం అల్లుడ్ని చూడు. లేకుంటే నీవు మాతోనే వుండాల్సి వస్తుంది అన్నాను. అమ్మతో నేను అంతగా అతుక్కుపోయేను.

'అదేం కాదు, నా కూతురు అమెరికా వెళ్లాల్సిందే' అని డిక్లేర్ చేసేసింది. పట్టుపట్టి బలవంతంగా నన్ను అమెరికా చదువులకు విమానం ఎక్కించేసింది అమ్మ.

అమ్మ చెంగు వదలి... ఒక్కసారిగా సొంతకాళ్లపై నిలబడాల్సి రావడంతో బేజారెత్తిపోయేను. ఎవరితోనూ చెప్పుకోలేని ఒక భయం. అభద్రతా భావం. ఏడుపొచ్చేసి అమ్మ చెంతకు వచ్చేయాలనిపించేది. రెండు మూడుసార్లు వచ్చేయడానికి సిద్ధపడినా అమ్మ ఒప్పుకోలేదు.

నాకు ఎంతగానో ధైర్యం చెప్పేది. క్రమక్రమేణ అమ్మ నుంచి నేపొందిన ఓదార్పు, ప్రోత్సాహం నన్ను నిలదొక్కుకునేలా చేసేయి.

నిశ్చింతగా సెటిల్ అయ్యేను. నిలదొక్కుకున్నాక... ఎదురుగా నాగరిక ప్రపంచమంతా అత్యంత అద్భుతంగా, చైతన్యవంతంగా కన్పించింది. కొత్త జీవితాన్ని పూర్తిగా ఆస్వాదించేను. మానసికంగా ఆరోగ్యవంతంగా ఎదిగేను.

ఆత్మవిశ్వాసంతో ఒక స్వతంత్ర జీవనానికి అలవడి... నాకంటూ ఒక ప్రత్యేకమైన వ్యక్తిత్వం ఆపాదించుకున్నాను.

నా చదువు పూర్తి అయిన వెంటనే... మంచి ఉద్యోగం వస్తే అందులో చేరేను.

అమ్మ నన్ను చూసి గర్వపడింది. నా గురించి మీ అందరితో గొప్పగా చెప్పుకుంది.

అమ్మ చెప్పింది నేను వినేరోజులు పోయి, అమ్మకు నేనే చెప్పే స్థాయికి చేరేను. అందుకు కూడా అమ్మ గర్వించింది.

ఉద్యోగం చేస్తుండగా... నా జీవితంలోకి 'అబ్బా' ప్రవేశించాడు. అతడే

నా ప్రపంచం అయ్యేడు. అబ్బా నాకు లభించడం ఒక అద్భుతం. నా అదృష్టం.

అమ్మ ప్రేమను ఎంతగా ఆస్వాదించానో... అబ్బా ప్రేమను కూడా అంతగా ఆస్వాదిస్తున్నాను. అతడు లేని జీవితం వూహించుకోవడం కష్టం. బతుకు వ్యర్థం.

అబ్బా నాకు ఆనందం ఇస్తుంటే... నా ఆనందాన్ని మా కుటుంబం... ముఖ్యంగా నా బంగారు అమ్మ పంచుకోలేకపోయింది.

సంప్రదాయబద్ధంగా పెళ్లి చేసుకోకుండా... అబ్బాతో కలిసి జీవించడాన్ని మా అమ్మా, నాన్న సహించలేకపోయేరు. ఆమోదించలేకపోయేరు.

కారణం... ప్రేమతో 'అబ్బా' అని పిలవబడే నా అబ్దుల్లా పాకిస్తాన్ జాతీయుడు కావడం!

అమ్మా, నాన్న దిగ్భ్రమ చెందేరు. తల్లడిల్లిపోయేరు. నెత్తినోరుకొట్టుకున్నారు. నా ప్రియమైన అబ్బాని వదిలేసి, బుద్ధిగా మన కులస్థుడిని పెళ్లిచేసుకోమని శతవిధాల పోరేరు. నేను ఒప్పుకోలేదు. దాంతో అమ్మ తిట్లు, ఏడుపులు, శాపనార్థాలు.

నేను అబ్బాని వదిలి వుండలేనని స్పష్టం చేయడంతో... అమ్మ నాతో తెగతెంపులు చేసుకోవడానికి సిద్ధపడింది. తనకు కూతురే లేదనుకుంటానంది. అదెలా?

నాకు అమ్మా కావాలి. అబ్బా కావాలి.

అమ్మను కావాలనుకుంటే అబ్బాని వదులుకోమంది అమ్మ.

అమ్మ చెంగుపట్టుకుని ఇరవయ్యేళ్లకు పైగా నడిచేను. అంతటితో అమ్మ వదిలేయకుండా నన్ను తనబాటలో జీవితాంతం నడిపిస్తాను అంటే ఎట్లా?

నాకిప్పుడు సుఖాన్ని, సంతోషాన్ని, మధురమైన జీవితాన్ని ఇస్తున్నది నా అబ్బా. అబ్బాతో నడిచే వయసు నాది ఇప్పుడు. అంతే కదా.

అమ్మ సుఖం గతం. అంతమాత్రాన గతం గతించిపోదు. తీయని స్మృతులతో అమ్మ ఆత్మీయ స్పర్శ ఎప్పుడూ నన్ను వెన్నంటే వుంటుంది.

అమ్మ ఒకటి గ్రహించాలి. నేను అమ్మ వద్దలేను. అమెరికాలో వున్నాను. వుంటాను. అక్కడ నాకు నచ్చినట్టుగా వుండగలను కాని, అమ్మకు నచ్చినట్టు ఎలా వుండగలను?

అర్థం చేసుకుని ఆశీర్వదించమన్నాను అమ్మని.

నాపై భగ్గుమంది. మొండిగా, పూర్తిగా నాకు దూరమైపోయింది. నా బంగారు అమ్మ తనకు కూతురే లేదనుకుంది. రేపు తన శవాన్ని కూడా వచ్చి చూడటానికి

వీల్లేదు అని శపించింది.

'నా సంతోషం నీ సంతోషం కాదా' అంటే 'నీ సంతోషం నా సంతోషం కాదే వెర్రిముండా. మనం ఏమి చేసినా సమాజం హర్షించాలి. నువ్వు నన్ను నలుగురిలో తలెత్తుకోనీయకుండా చేశావు కదే' అని గోల పెట్టింది.

అమ్మ దృష్టిలో నలుగురూ అంటే మీరందరూ అవునా. అయితే దయచేసి చెప్పండి. అమ్మని మీ ముందు తలెత్తుకోనీయనంత తప్పు చేశానా? మీరు చెబితే నా తప్పు నేను తెల్సుకుంటాను' అన్నాను. నా కళ్ళల్లో నీళ్లు జారిపడకుండా కళ్లు తుడుచుకున్నాను పయిట చెంగుతో.

మా మావయ్య లేచి అన్నాడు. "నేటి యువతరం కులాంతర, మతాంతర పెళ్లిళ్లు చేసుకు ఊరేగుతామంటే, తల్లిదండ్రులకు కష్టంగా తోచినా, తప్పని పరిస్థితుల్లో తలపంకిస్తున్నారు. ఈమధ్య ఇతర రాష్ట్రీయులనేమిటి, వివిధ దేశీయులను కూడా వివాహం చేసుకునే ఒక కొత్త సంస్కృతిని, కక్కలేక మింగలేక భరించడం జరుగుతోంది.

అయితే ఈ గ్లోబల్ విలేజ్‌లో నీతో కలిసి జీవించడానికి ఆ పాకిస్తానీ కుర్రవాడు తప్పా మరెవరూ దొరకలేదా తల్లీ."

మరో నలుగురైదుగురు లేచేరు. అదేవిధంగా మాటాడేరు. వాళ్లు చెప్పింది అంతా విన్న తర్వాత దయచేసి కూర్చోమన్నాను. వాటికి సమాధానం చెప్పడం మొదలు పెట్టేను.

మీరు వేసిన ప్రశ్నలన్నీ తొలుత నాకు నేను వేసుకున్నవే. నన్ను ఇబ్బంది పెట్టినవే.

నేను ప్రేమించిన అబ్బూ పాకిస్తానీ అని తెలియగానే తుళ్లిపడ్డాను. అతని ప్రేమకి ఒక నమస్కారం పెట్టి భయంతో, ద్వేషంతో దూరంగా జరిగేను. కాని అతడి గాలి తగలకుండా జీవించడం నాకు దుర్భరమయ్యింది. అయ్యో! నా అబ్బూ పాకిస్తానీ కాకుండా వుంటే ఎంత బాగుణ్ణు అనుకున్నాను. ఏడ్చేను.

అబ్బూ పరిస్థితి కూడా అదే. అతడు నన్ను వదలలేదు.

"నా ప్రేమను నిరాకరించడానికి పాకీస్తానీయుడనే కారణం కాకుండా, మరొకటి ఏదైనా చెబితే దూరంగా వుంటా"నన్నాడు. "ఆ కారణం చాలు" అన్నాను.

"నేను పాకిస్తానీ కావడం నా పాపమా. శాపమా. నువ్వెందుకలా భయపడు తున్నావ్. నేనొక ఉగ్రవాదిలా కన్పిస్తున్నానా? ఇరుదేశాల ఘర్షణకు, విరోధానికి... ఎక్కడో అమెరికాలో వున్న మనమిద్దరమూ బలి కావాలా? ప్రేమని విడిచి

శత్రుత్వం పెంచుకోవాలా? అందులో ఏమైనా అర్థం వుందా?

భారత ఉపఖండంలో ఎన్నో శతాబ్దాలుగా హిందూ, ముస్లిమ్‌లు కలిసి మెలసి పరస్పర సహనంతో, సహకారంతో, స్నేహంతో జీవించారనేది పరమ సత్యం. అది ఎవరూ కాదనలేని చరిత్ర. 'విభజించు పాలించు' అన్నాడు బ్రిటీష్ వాడు. మొన్నమొన్నటి వరకూ అగ్రరాజ్యాలు రెండూ భారత్ పాక్‌ల మధ్య ద్వేషాగ్ని చల్లారిపోకుండా ఎప్పటికప్పుడు రెండు కర్రలు వేసి రగిల్చేరు. ఇప్పుడు ప్రపంచాధిపతి అమెరికా ముందు మోకరిల్లి బంటులైనాయి రెండు దేశాలు. ఇంకేం మోక్షం. తాలిబన్ల కన్నా భారతీయుల వల్లే పాకిస్తాన్‌కి ప్రమాదమని నమ్మించి భయాందోళనలు కలిగించడమే మా దేశపు విషాద రాజకీయం.

ఇరుదేశాల మధ్య విద్వేష వాతావరణం కృత్రిమం. రాజకీయం. మన ప్రేమ మాత్రం సహజాతి సహజం. మన ప్రేమకు సరిహద్దులు లేవు. కాశ్మీర్ అడ్డుగా నిలబడదు.

ఇక్కడొక్క విషయం గమనించు. మనమిద్దరం కలిసివుంటే ఇరుదేశాల మధ్య యుద్ధమేఘాలు కమ్ముకుంటాయా? పోనీ శాంతి నెలకొంటుందా? మన ప్రణయం చట్టరీత్యా నేరమవుతుందా? పోనీ మీడియా ముందు సంచలనం రేపడానికి నీవు నేను సెలబ్రిటీస్ స్థాయి వాళ్లమూ కాదు. అవునా.

మనది కేవలం కుటుంబ సమస్యే. నన్ను కాదనకు. "నీవు లేకుండా వుండలేను" అన్నాడు నా అబ్బూ. నా భయాలు అన్నీ ధ్వంసం చేసేడు. నెమ్మదిగా నన్ను ప్రసన్నం చేసుకున్నాడు.

మూడేళ్ల నుంచి మేమిద్దరం ఏ చీకూ చింతాలేకుండా, హాయిగా సహజీవనం చేస్తున్నాం. అబ్బూకి నేనంటే ప్రాణం. నా బంగారు అమ్మ కన్నా మిన్నగా చూసుకుంటున్నాడు. మామధ్య మతపరమైన ఇబ్బందులు ఏమీ లేవు.

నాన్న, తమ్ముడు నన్ను అర్థం చేసుకున్నారు. అయితే ఆ విషయం అమ్మ ముందు ప్రకటించి ఆమెను బాధ పెట్టలేరు. నేను అర్థం చేసుకోగలను.

ఆరేళ్ల తర్వాత వచ్చేను. అమ్మ అలాగే వుంది.

అమ్మ నన్నింతగా అమెరికా చదువులు చదివించకుండా, ఉద్యోగాలు చేయించకుండా వుంటే, అమ్మ చెంగుపట్టుకుని ఇంటి నాలుగ్గోడలు మధ్యే వుండి పోయి వుంటే, అమ్మ చూసిన వాడినే పెళ్లి చేసుకుని... అమ్మను సంతోష పెడుదును కదా అనిపిస్తుంది.

ఏ కారణంగా అయితేనేం అమ్మను బాధ పెట్టేను. అందుకు తగిన శిక్ష

విధించుకున్నాను. నా బంగారు అమ్మను ఏడిపించి దూరం చేసుకున్నాక... నా జీవితంలో ఏ బిడ్డకీ అమ్మను కాగూడదనిపించింది. పిల్లలంటే నాకు ఎంతో ముద్దు అయినప్పటికీ... పిల్లలను కనగూడదని గట్టి నిర్ణయం తీసుకున్నాను. 'మరోసారి ఆలోచించు' అన్నాడు అబ్బా. ఇక ఆలోచించేది లేదు అన్నా. పిల్లల్ని కనడం ఎందుకు? వాళ్లతో పడరానిపాట్లు పడటం ఎందుకు? బాధను కొని తెచ్చుకోవడం ఎందుకు?ఏ మిత్రుల పిల్లలనయినా ఎత్తుకొని ఎంజాయ్ చేయవచ్చు.

నన్నూ, అబ్బాని తన పెళ్లికి రమ్మని గోపి గట్టిగా పట్టుపట్టేడు. అమ్మ, నాన్న నుంచి ఆహ్వానం లేదు. అబ్బా రావడానికి ధైర్యం చేయలేక పోయేడు. నేను మాత్రం మొండిగా, ఆశగా వచ్చేను. మిమ్మల్నందరినీ చూసేను. ఫర్లేదు. పందిట్లో నాన్నను చూసేను. ఏదొక సమయంలో నన్ను చూడటానికి రావొచ్చు అనుకుంటున్నాను.

నా బంగారు అమ్మను మిస్ కావడమే నన్ను బాధిస్తోంది. అసలు నేను ఆశగా వచ్చింది అమ్మను చూడాలనే.

సాధారణంగా తల్లిదండ్రులు నాలా ప్రవర్తించే పిల్లలపై కోపంతో, బాధతో దూరమైనా కొంతకాలానికి అందరూ ఆనందంగా కలసిపోతారు. కోపాలు, పంతాలు, గుండె గాయాలు కాలగర్భంలో కలసిపోతాయి. దురదృష్టవశాత్తూ నా విషయంలో నా బంగారు అమ్మ మూడేళ్ల తర్వాత కూడా అలానే వుంది. ఉదయం అమ్మ నాపై చేసిన విలయతాండవం మీరు చూసేరుగా...

తర్వాత నాకెందుకో గొంతు పెగల్లేదు. కన్నీళ్లు ఆగలేదు.

మా పెద్దమ్మ నా వద్దకు వచ్చి, నన్ను దగ్గరకు తీసుకొని ఓదార్చింది.

"అమ్మా! గౌతమీ. మీ అమ్మ మాట దురుసుగాని... నువ్వన్నట్టు మీ అమ్మ బంగారు అమ్మే. ఉదయం నీపట్ల తన ప్రవర్తన ఏమాత్రం సబబుగా లేదని మందలించేను. నన్ను పట్టుకుని బావురమని ఏడ్చింది తెల్సా".

పెద్దమ్మ మాటలు నాకు కొంత ఉపశమనం కలిగించేయనాలి.

నేను చెప్పినదంతా బంధువులు ఓపిగ్గా విన్నారు. నా కన్నీళ్లు చూసి కాబోలు... మళ్లీ ఎవరూ నిరసన ప్రశ్నలు వేయలేదు.

మా బంధువులంతా నాతో కొంత సమయం గడిపినందుకు సంతోషించేను. వాళ్లకి హృదయపూర్వక ధన్యవాదాలు తెలియజేసేను. అమెరికా నుంచి తెచ్చిన చిన్నచిన్న బహుమతులు అందజేసాను. స్త్రీలందరికీ నుదుట బొట్టుపెట్టి, పట్టుచీరలను సగౌరవంగా ఇచ్చేను. అందరినీ తృప్తి పరిచేను.

'ఇంటి ఆడపడుచువి. నువ్వు లేకుండా పెళ్లి ఏమిటీ. పద మాతో బయల్దేరు. మీ అమ్మకి నచ్చచెప్పే పూచీ మాది' అని నన్ను తీసుకు వెళ్లడానికి బలవంతం చేసేరు కొందరు.

నేను ఒప్పుకోలేదు. అమ్మ పిలిస్తే తప్ప రాలేనన్నాను.

తర్వాత, బంధువులంతా వెళ్లిపోయేరు.

గోపి కూడా కళ్లనీళ్లతో కదిలేదు.

"ఒరే. అమెరికా నుంచి వచ్చి కూడా. అక్క పెళ్లికి రాలేని పరిస్థితుల్లో వుందనీ వెధవ సెంటిమెంట్‌తో మనసు పాడుచేసుకోకు. నేను వుంటానుగా. రేపు ఏదొక సమయంలో మీ శ్రీమతిని తీసుకురా. ముగ్గురం కలిసి కాసేపు కబుర్లు చెప్పుకుందాం" అంటూ వాడిని ఆత్మీయంగా దగ్గరకు తీసుకొని శుభాకాంక్షలు తెలిపేను.

గోపి కూడా వెళ్లిపోవడంతో గదిలో నేను ఒంటరిదాన్నయ్యేను. నాకెందుకో విపరీతంగా దుఃఖం వచ్చింది. మరోవైపు జెట్‌లాగ్ ప్రభావం వల్ల నిస్సత్తువతో, అలసటతో మంచంపై నడుం వాల్చి నిద్రపోయేను.

***

నేను నిద్రలేచేటప్పటికి ఇంకేముంది? తెల్లగా తెల్లవారిపోయింది.

ఛ ఏమిటిది? నాపై నాకే చిరాకు వేసింది.

అర్ధరాత్రప్పుడు పెళ్లి ముహుర్తం. ఆ సమయంలో గోపికి సెల్‌లో విష్ చేద్దామనుకున్నాను. రాత్రి గోపి నాతో మాట్లాడే ప్రయత్నం చేసాడనేది మిస్‌డ్ కాల్స్ వల్ల తెలుస్తోంది.

ముందుగా టీ తాగి, గోపికి కాల్ చేసేను.

'అక్కా, అరగంటలో వస్తున్నాను' అంటూ ఫోన్ కట్ చేసేడు గోపి.

ఈలోగా కాలకృత్యాలు కానిచ్చి ఫ్రెష్ అయ్యేను. గోపీ వస్తానన్న టైముకి వచ్చేడు. ఒక్కడూ కాదు సతీసమేతంగా.

జంట చూడచక్కగా వుంది. పరమానందంతో, లోనికి ఆహ్వానించేను.

వాళ్లు మొదట రాగానే చేసిన పని ఏమిటంటే అక్షింతలు నాచేతిలో పెట్టి నా కాళ్లకు నమస్కరించేరు. అక్షింతలు ప్రేమపూర్వకంగా వేసి... ఇద్దరినీ దగ్గరకు తీసుకున్నాను. వాళ్లకోసం ప్రత్యేకంగా తెచ్చిన బహుమతులను అందచేసాను. ఎంతగానో ఆనందించేరు.

తర్వాత గోపి గతరాత్రి పెళ్లిలో జరిగిన కొన్ని విషయాలు చెప్పేడు. మా బంధువర్గం నా దగ్గరకు వచ్చి, వెళ్లిన తర్వాత మా అమ్మపై ఎంతో ఒత్తిడి తెచ్చేరట.

"గౌతమి ఎలా జీవిస్తే నీకెందుకు? ఎవరి జీవితం వాళ్లది. మన పిల్ల హాయిగా బతుకుతోందికదా. ఎవర్ని చేసుకుంటే మనకెందుకు? ఈ కాలం పిల్లలు మనకన్నా ఉన్నతంగా ఆలోచిస్తున్నారు. తమకు తోచిన రీతిలో వెళ్తున్నారు. మధ్యలో మనం దూరి మన అభిప్రాయాలు, నమ్మకాలు, ఆచారాలు వాళ్లపై రుద్ది బాధపెట్టగూడదు. మనం బాధ పడగూడదు.

తలెత్తుకోలేని పని నీ కూతురు చేసిందో లేదో గాని నువ్వు మాత్రం చేస్తున్నావు. తమ్ముడి పెళ్లికి వచ్చిన ఆడపడుచుని గడప తొక్కనీయకుండా అవమానించడం ఎంతమాత్రం సబబు కాదు. పెళ్లికి మేము ఎంత పిలిచినా రాలేదు పిల్ల. నువ్వు పిలిస్తేనే వస్తుందట. అంచేత నువ్వు వున్న పాటున బయల్దేరి గౌతమిని తీసుకురా' అని అన్నివిధాల ఒత్తిడి తెచ్చారు.

ఒత్తిడికి లొంగి, అమ్మ నిన్ను పెళ్లికి తీసుకురావడానికి బయల్దేర లేదు. అలాగని బంధువులతో వాదనకూ దిగలేదు. పూర్తిగా మౌనం. ఏడుస్తూ వాళ్ల మధ్య నుంచి వెళ్లిపోయింది' అని చెప్పేడు గోపి.

నాకు చాలా బాధ అనిపించింది.

అమ్మ నాకు అర్థం కాలేదు. నేను ఏ నలుగురి మధ్య తలెత్తుకోలేని పని చేశానన్నదో... ఆ నలుగురూ నా తరపున నిలిచి, అమ్మకు నచ్చచెప్పినా వినిపించుకోలేదంటే ఆశ్చర్యంగా వుంది. అమ్మ హృదయం అంత పాషాణమా?

***

నెల రోజులు నా బంగారు అమ్మతో గడుపుదామని వచ్చేను. తీవ్ర నిరాశ, నిస్పృహతో నాలుగు రోజులకే అమెరికా వెళ్లిపోతున్నాను. గోపికీ సెలవు దొరక్కపోవడంతో తను పనిచేస్తున్న కంపెనీకి బెంగుళూరు నిన్ననే వెళ్లిపోయేడు. పాపం వాడు నన్ను వదిలి వెళ్లలేక వెళ్లేడు. 'ఫర్వాలేదు రా. నేను వెళ్ళిపోగలను' అని ధైర్యం చెప్పేను.

అమెరికా బయల్దేరుతున్న దాన్ని బయల్దేరనివ్వకుండా "మీ అమ్మకి బై చెప్పిరా" అని సలహా ఇచ్చేడు నా అబ్బా ఫోన్‌లో.

అమ్మో! మళ్లీ ఆ గుమ్మం తొక్కగలనా?

"ఫర్వాలేదు. వెళ్లు. తిట్టినా, కొట్టినా, అవమానించినా మీ అమ్మే కదా.

ధైర్యంగా వెళ్లు. వెళ్లడం నీ ధర్మం. నీ సాహసమే నీకు రక్ష. ఆల్ ద బెస్ట్" అన్నాడు అబ్బూ.

మంచి ఆలోచనే. నా అబ్బూ శుభచింతనతో పరిణత మార్గం చూపేడు. అమ్మ ఇంటికి అత్యుత్సాహంగా కదిలేను. నాలో ఎక్కడ లేని తెగింపు. ధైర్యం.

***

అమ్మ ఇంటిముందు కారులోంచి నేను దిగేటప్పుడు సమయం పది దాటింది. ఎండ తీవ్రత లేదు. వాతావరణం ప్లజెంట్‌గా వుంది.

నాలుగు రోజుల క్రితం కళకళలాడిన పందిరి... ఈ రోజు నిరాడంబరంగా నిలబడి నన్ను ఆహ్వానించింది.

పందిరిలోంచి ఇంటిలోపలికి ప్రవేశిస్తుంటే 'ఆగు' అంటూ ఎలాంటి పెనుకేకలు పిడుగులు నాపై పడలేదు.

పిడుగులు పడినా, ప్రళయం వచ్చినా... లెక్క చేసేది లేదు. ఆగేది లేదు. ఏ విధంగానైనా సరే అమ్మ దగ్గరికి చేరి తీరుతాను.

కూతురు మూడేళ్ల క్రితమే చచ్చిపోయింది అనుకుంది అమ్మ. తను చచ్చినా సరే ఈ ఇంటి గుమ్మం నేను తొక్కడానికి వీల్లేదని ఆదేశించింది అమ్మ. ఐ డోంట్ కేర్.

నా ఇంట్లోకి అడుగు పెట్టేను. ఆ స్వాతంత్రం లేదా నాకు?

చిత్రంగా... ఇంట్లో అలికిడి లేదు. అమ్మ అరుపులు లేవు.

అమ్మ ఇంట్లో లేదా.

నాన్న కన్పించేడు. హాలులో ఒక మూలన కూర్చొని పేపరు చదువుతున్నాడు. ఈ మధ్యే రిటైర్ అయ్యేడు. నన్ను చూసి నిర్ఘాంతపోయేడు నాన్న.

'ఎందుకొచ్చేవు' అనలేదు. 'వెళ్లిపో' అనలేదు.

నా పిచ్చి నాన్న శుద్ధ సౌమ్యుడు. నాన్నకాళ్లకి భక్తి పూర్వకంగా నమస్కరించి, అమెరికా వెళ్లిపోతున్న విషయం తెలియజేసేను. 'క్షేమంగా వెళ్లు తల్లీ' అని దీవించేడు.

"అమ్మ లేదా" అని అడిగేను.

'వుంది' అనకుండా, అమ్మ ఎక్కడ వున్నదీ చప్పుడు చేయకుండా చూపించేడు నాన్న.

అప్పటికే అమ్మ బెడ్ రూమ్ నుంచి నా వైపు చూస్తోంది!

తుళ్లిపడ్డాను. మరుక్షణం తేరుకున్నాను.

తనివి తీరా, మనసారా చూసేను. ఆ ప్రశాంత గంభీర వదనం. నాపై ప్రసరిస్తున్న తల్లి చూపుల్లో ఏదో అద్భుతమైన చల్లదనం.

నా బంగారు అమ్మ ఉజ్జ్వలమైన ముఖవర్చస్సుకి నా శరీరమంతా జలదరించగా, పులకరించగా, అమ్మను చేరి కాళ్లపై పడిపోయేను. కన్నీళ్లతో అభిషేకించేను.

"నిజానికి నేను వచ్చింది తమ్ముడి పెళ్లికోసం కాదమ్మా. నిన్ను చూడాలనే వచ్చేను. ఎట్టకేలకు చూసేను. అమ్మా! ఈరోజు అమెరికా వెళ్లి పోతున్నాను. అది చెప్పడానికే వచ్చేను. నిన్ను ఇబ్బంది పెడితే క్షమించమ్మా. వస్తాను" అన్నాను.

అమ్మకి నమస్కరించి, వెళ్లిపోతుంటే-

"ఆగు" అంది అమ్మ.

ఆగేను. వెనుతిరిగేను.

అమ్మ కళ్లు వర్షిస్తున్నాయి!

అమ్మ చేతులు పిలుస్తున్నాయి!

ఇక ఏమని వర్ణింతును నా స్థితిని!

నా బంగారు అమ్మ ఒడిలో మళ్లీ చంటి బిడ్డనై పోయేను.

ఏకంగా నెల రోజులు వాయిదా పడింది నా అమెరికా ప్రయాణం.

(నవ్యవీక్లీ - 15.12.2010)